

TEMPS D'AVENÇOS, CANVIS I CONVERSIONS

Sense cap mena de dubte, el segle que estem a punt d'enterrar es caracteritzarà històricament, entre altres coses, per haver estat un segle de molts avenços, canvis i conversions en tots els àmbits. I filant més prim en el temps, també és pot assegurar que els progressos, les innovacions i les revolucions que han tingut lloc al llarg de les dècades dels anys vuitanta i noranta han estat significatives i espectaculars. Blocs polítics que semblaven inamovibles s'han ensorrat, altres s'han anat perfilant i dotant de contingut i les relacions internacionals han sofert canvis profunds, règims dictatorials d'alguns països han estat substituïts per democràcies, que encara s'han de consolidar, madurar i mimar, però que en definitiva han iniciat el camí de donar el poder al poble; tecnologies punteres han transformat les realitats més domèstiques i quotidianes; noves formes de pensament social i polític han aparegut amb força (racisme, xenofòbia, feixisme i moviments nacionalistes), tot provocant noves actituds personals i fent aparèixer nous escenaris de conflictes; les desigualtats entre els països del Nord i el Sud s'han incrementat considerablement malgrat els esforços de la comunitat internacional, i algunes tímides millores només s'han donat en comunitats molt restringides geogràficament. Constatacions que, a un primer cop d'ull, poden sentir-se llunyanes, però que una reflexió pausada, i amb la mirada posada en el fenomen de la globalització del planeta, ens hi apropa d'una manera inqüestionable, i ens fa sentir participants directament o indirectament encara que ens hi volem negar.

Com a partícips també ho som de tots aquells esdeveniments que és succeeixen en la quotidianitat més propera, i que d'una manera voluntària hem decidit ser-ne protagonistes perquè els sentim com una cosa nostra, ens hi trobem a gust participant-hi i perquè pensem que podem aportar-hi alguna cosa, i que en cap cas estan exempts de veure's irremeiablement influïts per determinades transformacions.

Aquests dies estem a punt de viure, o estem vivint, depèn de quan caigui a les vostres mans aquest article, un d'aquests esdeveniments propers i casolans que es repeteix any rere any a casa nostra: el de Setmana Santa. I vull interrogar-me sobre com els avenços, els canvis, i les innovacions han influït en la manera de celebrar-la, en la forma de reviu actualitzadament uns esdeveniments que la història ens diu que van ocórrer fa ja 1964 anys, en un país molt llunyà al nostre. Preguntar-me sobre aquesta evolució, em porta en primer lloc a constatar uns fets innegables, que no jutjaré públicament perquè em sentiria en desavantatge respecte a qui em llegeix. Així doncs es fa obligatori parlar d'un increment notable i considerable de l'activitat de les diferents confraries que es produeix en una multiplicació d'actes religiosos, el pinacle públic del qual, en molts casos, és la celebració d'un viacrucis/processó; l'edició i presentació en societat dels seus diferents programes d'activitats i el treball associat de totes les confraries per "vendre" fora de les nostres fronteres locals l'acte culminant de la Setmana Santa, és a dir la processó del Divendres Sant. Un acte que ha augmentat espectacularment en nombre de participants, i per tant de durada, donant una lògica cabuda a la participació femenina; que ha vist créixer el nombre de confraries, les representacions escèniques en forma de nous misteris i el nombre de bandes musicals tradicionals i recuperadores de propostes musicals antigues; que han convertit l'activitat dels portants dels passos en un treball menys automatitzat, més manual i més artesanal; que esgota amb facilitat els impropers que desfilen pels nostres carrers, tot recordant objectes utilitzats en el procés de la passió i mort de Jesús; que gaudeix d'una cohort romana no remunerada des de fa molts anys i deixa sense plaça a nombroses persones que desitgen convertir-se en romans per unes hores i que, en definitiva, s'ha consolidat com una de les primeres manifestacions d'aquests tipus arreu de l'Estat.

Després de la constatació d'aquests fets, que deia que són innegables, caldria preguntar-se demoment, -només amb interrogar-se ja n'hi hauria prou!-, si totes aquestes petites i grans

transformacions que han tingut lloc en els darrers anys en l'enaltiment de la Setmana Santa de Tarragona, i per les quals s'hi han esmerçat molts esforços personals i econòmics, han estat, d'una banda les úniques que calia fer, i de l'altra, si eren les necessàries i les més apropiades de fer apropar-se més el sentit de la celebració. Sabeu?, tinc un cert temor que la utilització en excés de la tècnica teatral per recordar uns fets arribi a ofegar el missatge. Ah!, m'oblidava de dir que els avenços, els canvis i les innovacions no necessàriament sempre són positius. A vegades poden perjudicar la salut!.

Josep Maria SALVADÓ i URPÍ